

زمینه‌گرایی ابزاری برای ایجاد پیوند محیطی، انسانی و اجتماعی در بافت شهری؛ با بررسی نمونه‌ی موردی خانه‌ی گابریلا در مکزیک

تاریخ دریافت: ۹۹/۰۱/۱۸

تاریخ پذیرش: ۹۹/۰۱/۲۴

کد مقاله: ۷۰۰۰۲

محمد امین طاهری^{۱*}، فروغ حسین آبادی^۲،

سینا جان‌فروززاده^۳

چکیده

توجه به مشخصات بستر طرح همواره از دغدغه‌های اصلی معماران، طراحان شهری و متخصصین مرمت و احیا بناها بوده است؛ زمینه‌گرایی رویکردی در طراحی است که در آن، مولفه‌های زمینه به شکلی مستقیم در فرآیند شکل‌گیری کالبدی پروژه دخیل هستند و یک طراح، استراتژی خود را بر مبنای مطالعات زمینه‌ای اقلیمی، فرهنگی، تاریخی و کالبدی مشخص می‌کند که در آن بافت در مقیاس خرد و کلان اهمیت ویژه‌ای می‌یابد. عدم توجه به ابعاد مختلف زمینه باعث بروز چالش‌های زیست محیطی و فرهنگی برای بنا خواهد شد که در نهایت عدم هماهنگی با بافت و منظر شهری از پیامدهای آن است. این در حالی است که بسیاری از رویکردهای نوین، مانند معماری پایدار نیز، مولفه‌هایی مطابق با معماری زمینه‌گرا ارائه کرده‌اند که سعی در ایجاد همخوانی محیطی و منطقه‌ای بین بنا و بستر دارند. در این میان کشورهایی که از زمینه‌های مناسب فرهنگی و تاریخی برخوردارند، نمونه‌های موفق‌تری را ارائه کرده‌اند که خانه‌ی گابریلا در مکزیک یک مورد شاخص و برجسته به شمار می‌آید؛ با مطالعه‌ی این خانه مشاهده می‌شود که این ساختمان، تماما بر پایه‌ی زمینه‌گرایی محیطی و فرهنگی طراحی شده و نمونه‌ای مناسب برای تحلیل چگونگی شکل‌گیری یک بنای زمینه‌گراست.

واژگان کلیدی: زمینه‌گرایی، روابط اجتماعی، بافت شهری، معماری محیطی

۱- کارشناس ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی (مسئول مکاتبات) Art.mtaheri@gmail.com

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد مرمت بناهای تاریخی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز

۳- کارشناس ارشد معماری، دانشگاه سوره